

Морето в мен

Не харесвах морето. Някога. Бях малък, страхувах се от голямата, хладна прегръдка на водата, а жълтият пясък гореше краката ми, все едно ходех по слънцето. Градско момче съм, затова бях свикнал с басейните – защитени места за плуване и почивка. За едно такова дете е много трудно да разбере морето и да го заобича.

Преди четири години мама ме заведе в Царево. Беше там по работа, но имахме малко време за плаж. Вече бях по-голям, затова не протестирах, но признавам си, не се зарадвах много, че ще видя морето. Слязохме на брега надвечер и решихме да повървим по пясъка. Вече не беше толкова горещ, колкото го помня, защото слънцето залязваше. Морето беше тихо, шумолеше приятно и аз неусетно се загледах в него. Спрях се поразен. Нямам сили нито да опиша, нито да назова с думи всички чувства и усещания, които ме изпълниха в онзи момент. Морето шепнеше в омагьосаното ми съзнание, а аз осъзнавах, че то е много повече от гигантски воден басейн. То беше част от мен, част от родината, част от нашата планета... Беше мило и страшно, нежно и силно, мъдро и безразсъдно – също като момче на моята възраст. Слушайки шепота на вълните, аз си припомних всички книги в които съм срещал описания на морето. Припомних си го, гневно и отнемащо животи, чудато и даряващо на читателя интересни, приказни създания, но и такова – реално, а всъщност магично с красота и величието си.

Мисълта ми е море! Всичко в мен се разлива към хоризонта на мечтите, като морски вълни. Това усетих и това разбрах, стоейки там, на брега. Копнежите ми са море! Всичко към което се стремя, бушува и прелива в мен. Страстта, любовта, амбицията, талантите и всичко добро, което нося в себе си е море. Така е, защото усещам вълните, които шептят вътре в мен. Те говорят с тези, морските. Разбират се с тях, защото са все вълни.

Вървах и бях напълно забравил къде съм. Най-вероятно, тогава не осъзнавах в пълнота това, което споделям сега с белия лист. Все пак, не спирах да вървя, заслушан в мистичният шепот, до момента в който нещо бяло не проблесна в краката ми. Спрях се и видях в пред мен бяло камъче. Плоско, съвсем гладко и във формата на сърце. Вдигнах го, впечатлен и развълнуван. Беше съвършено, бяло сърчице, наистина!

Спомням си, че после направих много снимки на камъчето, морето и залеза, но по-важното беше, че в онзи миг аз се изпълних с морския дух. Морето влезе в

мен с цялото си очарование и необятност. Станах по-голям, по-силен, дори по-богат.

Морето е в мен и до днес. Нося част от него в себе си, търся го и чакам срещите си с него, с голямо нетърпение. То ми подари сърце, а аз му дадох своето за да бъдем приятели завинаги.